

# РЕШЕНИЕ

№ 13974

гр. София, 23.04.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**, в  
публично заседание на 28.03.2025 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ:** Силвия Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ:** Евгения Баева  
Адриан Янев

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1878** по описа за **2025** година докладвано от съдия Адриан Янев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).  
Образувано е по касационна жалба от Д. Б. Г. срещу решение № 5120 от 22.11.2024 г., постановено по НАХД № 2637/2024 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 106 с-в, с което е потвърден електронен фиш (ЕФ) серия К № 7585364, с който на основание чл. 182, ал. 4 от Закон за движение по пътищата (ЗДВП) на касатора е наложена глоба в размер на 200 лв. за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДВП, както и касаторът е осъден да заплати разноски в размер на 120 лева в полза на СДВР и 1007,60 лева в полза на СРС.

В жалбата се сочи, че оспореното решение е незаконосъобразно и следва да бъде отменено. Излага доводи, че от доказателствата по делото не се установява касатора да е извършил вмененото му нарушение, тъй като превишената скорост е некоректно отразена. Твърди, че съдебна експертиза не е назначавана и извършвана, съответно не се дължат разноските по нея, присъдени в тежест на касатора.

Ответникът – СДВР изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София - град, XXI-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1,

изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Въззивният съд е приел от фактическа страна, че на 06.06.2023 г. в 20:29 часа в [населено място], по [улица]до № 4- бензиностанция „Ш.“, с посока на движение от [улица]към [улица], при ограничение на скоростта от 50 км/ч за населено място, лек автомобил марка „БМВ“, с рег. [рег.номер на МПС] се движи със скорост от 76 км/ч, установена след отчитане на допустима грешка в полеви условия 3 км/ч. Нарушението е извършено в условията на повторност- в едногодишен срок след влизане в сила на ЕФ серия К № 499221 на 23.06.2022 г. Направена е справка за собственост на заснетото МПС, видно от която собственик е Д. Б. Г.. Нарушението е установено с техническо средство С. М2 с идентификационен № MD1192 за контрол на скоростта с вградено разпознаване на регистрационните номера от разстояние. Отчетено е превишение от 26 км/ч на разрешената скорост за движение в процесния пътен участък.

За така установеното нарушение бил издаден оспореният ЕФ серия К № 7585364, с който на касатора е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 200 лв. за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП в условията на повторност.

Гореописаната фактическа обстановка е приета за установена въз основа на разпечатка от кадър на средство за контрол на скоростта; справка за собственост на МПС; заповед за утвърждаване на образец за електронен фиш; протокол за техническа проверка; справка от СО, дирекция „Управление и анализ на трафика“; удостоверение за одобрен тип средство за измерване; заключението на изготвената съдебно-техническа експертиза.

Съдът е извел и правните си доводи, мотивирали го да потвърди издадения ЕФ. Приел е, че при издаването му е спазена установената форма и същият съдържа всички изискуеми реквизити. Подчертава, че ЕФ се приравнява едновременно към АУАН и НП, но само по отношение правното му действие, съгласно чл. 189, ал. 11 от ЗДвП, но не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. Нарушението според въззивния съд е безспорно установено от разпечатаните показания на техническото средство и приложения снимков материал. На следващо, място съдът е счел, че скоростта, с която се е движел процесния автомобил към момента на заснемането му е правилно определена. Приел е още, че наказващият орган законосъобразно е приложил квалифицирания състав за повторност.

Така постановеното решение е валидно, допустимо и правилно. Не са налице наведените в жалбата касационни основания. Изводите на въззивния съд за доказаност на нарушението и за липса на процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство кореспондират на установената правилно фактическа обстановка и се споделят изцяло от настоящия касационен състав, като същите са в съответствие с материалния закон и събраните по делото доказателства.

Разпоредбата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП предвижда, че при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, за което не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки, се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. В съответствие с легалната дефиниция, дадена в § 6, т. 65 от Допълнителните разпоредби на ЗДвП, автоматизираните технически средства и системи могат да бъдат стационарни и мобилни. Условията и реда за използване на автоматизираните технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата са регламентирани в Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. Разпоредбата на чл. 165, ал. 2, т. 6 от ЗДвП урежда правото на контролните органи при установяване на нарушения на правилата за

движение по пътищата да използват технически средства или системи. В конкретния случай е използвано техническо средство – преносима система за контрол на скоростта на моторни превозни средства с вградено разпознаване на номера С. М2, данните от което са подробно описани в издадения електронен фиш.

Безспорно установено е по делото, че техническото средство е преминало последваща проверка за техническа изправност и към датата на засичане на превишената скорост е било годно за използване и удостоверяване на данните, които е отразило, т. е., нарушението е установено с годно техническо средство, преминало през задължителната техническа и метрологична проверка.

С разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП е въведена забрана за водачите на пътни превозни средства да превишават изрично посочените стойности, съобразно категорията на съответното моторно превозно средство. От доказателствата по делото безспорно се установява, че Д. Б. Г. е нарушил правилото на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, тъй като е управлявал МПС със скорост от 76 км/ч., при ограничение в конкретния пътен участък от 50 км/ч за населено място. В тази връзка неоснователни са възраженията на касатора по отношение определяне на наказуемата скорост. Скоростта е измерена със система за видеоконтрол, която както беше посочено е одобрена в съответствие с изискванията на закона като техническото средство е преминало през надлежна първоначална и последваща проверка. Видно от приложения по делото снимков материал, скоростта на процесния автомобил е определена на 76 км/ч, като измерената 79 км/ч е намалена в полза на водача с физичната грешка на устройството. Изложеното се подкрепя и от заключението по приетата от районния съд СТЕ, съгласно което изискванията за измерване на скоростта на движение на автомобила с техническо средство С. М2 са спазени.

Настоящият съдебен състав приема за правилни и изводите на СРС за доказаност на извършеното нарушение в условията на повторност. Безспорно е установено, че с ЕФ Серия К № 4992219, влязъл в сила на 23.06.2022 г., издаден от ОД на МВР В., Д. Б. Г. е бил санкциониран за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП – превишаване на скорост извън населено място с 35 км/ч. Процесното нарушение е извършено на 06.06.2023 г., т. е. в рамките на едногодишния срок и е идентично с предходното – и двете са за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Следователно налице са предпоставките, визирани в чл. 182, ал. 4 от ЗДвП за налагане на глоба в двоен размер.

Неоснователно се явява и искането за намаляване хонорара на вещото лице за изготвеното пред въззивната инстанция заключение по СТЕ. Условието и редът за определяне възнагражденията на вещите лица са уредени в Наредба № Н-1 от 14.02.2023 г. за вписването, квалификацията и възнагражденията на вещите лица. Съгласно чл. 24, ал. 1 от Наредбата (Обн. ДВ. бр.18 от 24 Февруари 2023 г.) за всеки действително отработен час се заплаща възнаграждение в размер 3 % от установената минимална работна заплата за страната към датата на възлагане на експертизата. Минималната работна заплата за 2024 г.- приложима към момента на назначаване на експертизата от СРС, възлиза на 933 лв., съответно възнаграждението на вещото лице следва да се определи на 28 лв./отработен час. Видно от справката- декларация, представена по делото, изготвянето на експертизата е отнело на вещото лице 18 работни часа, съответно възнаграждението, определено според приложимите правни норми, следва да е в размер на 504 лв. В случая, разходния касов ордер е издаден за възнаграждение в размер на 1007 лв., което е двойно на нормативно определеното. Действително, съобразно чл. 25, ал. 1 от Наредбата, за особено сложни и специфични експертизи, извършени от висококвалифицирани вещи лица, възнаграждението може да бъде увеличено до 100 %. Процесният случай обаче не е такъв, предвид факта, че делото не се отличава с особена правна или фактическа сложност.

Настоящият касационен състав е на мнение, че въпросите, формулирани от първоинстанционния

съд при допускане на съдебно-техническата експертиза, не изискват специални знания, които да обосноват нуждата от ангажиране на експерт. По съществото си това са правни въпроси, които са от компетентността на решаващия съд, особено като се има предвид представената от органа административна преписка, която съдържа всички необходими данни.

Въпреки дотук изложеното, платеният хонорар на вещото лице от бюджета на съда следва да се възстанови от жалбоподателя, доколкото жалбата му е неоснователна. Противно на изложеното в касационната жалба, разпореждането, с което е възложена експертизата, е било надлежно връчено на страните и същите са били уведомени за назначаването ѝ. В допълнение, Д. Г. е бил редовно призован за проведението се на 27.06.2024 г. открито съдебно заседание, но не се е явил, нито е изпратил представител. Касаторът не е направил възражение срещу приемането на експертизата, нито е оспорил размера на определеното възнаграждение за вещо лице, въпреки процесуалната възможност да стори това. За пълнота, следва да бъде посочено, че в настоящото производство не подлежи на проверка правилността на решението на съда служебно да разпорежи събиране на допълнителни доказателства и да провери същите чрез изготвяне на заключение по експертиза.

Предвид изложеното, решаващият касационен състав приема, че не са налице твърдените касационни основания, а обжалваното съдебно решение като валидно, допустимо и правилно, следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и с оглед направеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на ответника се дължат разноски, определени на основание чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в минимален размер от 80 лв.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XXI-ти касационен състав

#### РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 5120 от 22.11.2024 г., постановено по НАХД № 2637/2024 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 106 с-в.

ОСЪЖДА Д. Б. Г. да заплати на СДВР сумата в размер на 80 (осемдесет) лева, представляваща направени разноски за юрисконсултско възнаграждение в касационното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.